

KOLEGAMENTO CH
Rocca di Papa 02. mája 2015 (DVD 2222M)

Vymysliet' mier

Obsah

01) PRVÉ CHIARINE INTUÍCIE O ZRODE TRVALÝCH MARIAPOLI.....	2
02) PIONIERI CITTADELY LOPPIANO.....	2
03) LOPPIANO DNES.....	4
04) PRIEMYSELNÝ PARK LIONELLO ES, PRVÁ KOOPERATÍVA LOPPIANO, AKCIA „BATOH“.....	5
05) 1. MÁJ.....	6
06) LIVING PEACE V KÁHIŘE (EGYPT).....	6
07) ZÁKLADNÍ KÁMEN PRO BUDOUCNOST MÍRU V YOGAKARTĚ (INDONÉSIE).....	7
08) BOLIVAR: KRAJINA V PERUÁNSKÝCH ANDÁCH.....	7
09) 4. BIENÁLE UMĚNÍ V MARACAIBO (VENEZUELA).....	8
10) UNIVERZITÝ INŠTITÚT SOPHIA V LOPPIANE.....	8
11) Z MIEST KONFLIKTU A TRÁPENIA.....	9
11a KENYA.....	9
11b) John Nyambega, profesor na katolíckej univerzite ve Východní Africe (anglicky):.....	9
11c) Mary Mutungí (anglicky):.....	9
12) EMMAUS V OSN.....	11
13) DIALOG S EMMAUS A JESUSOM.....	11
14) ÚRYVOK Z CHIARINHO PRÍHOVORU V OSN.....	13
15) ZÁVER.....	14

01) PRVÉ CHIARINE INTUÍCIE O ZRODE TRVALÝCH MARIAPOLI

Chiara: „Keď sa väčšina účastníkov Mariapoli rozišla (...) tam hore si mal dojem, akoby všetko skončilo. Tie prázdne cesty, tá slnkom zaliata dolina, ktorá sa ale javila ako mŕtva, mi pripomínali sladký sen dvojmesačného mariánskeho čara, a preto som nehľadela ani tak späť, ako skôr hore a v podvedomí som sa modlila k Márii, aby tu dolu zvečnila toto svoje mesto.¹

Chiara: „Spomínam si, že som bola vo Švajčiarsku, v Einsiedeln. Einsiedeln je miesto, kde je jedna mimoriadne krásna svätyňa Panny Márie, a raz pri pohľade na túto svätyňu z diaľky, z jedného vrška, z ktorého bolo vidno svätyňu veľmi dobre, ako ju obopínajú múry a okolo samé lúky, pasienky s kravami (...), a vo svätyni bolo zase mnoho škôl. Spomínam si, že som vtedy povedala: „Aj my raz budeme mať citadelu. Nebude ako táto, ale bude to opravdivé moderné mesto, aj s komínmi – predstavovali sme si vtedy komíny – aj s fabrikami, podnikmi, školami, a tiež kostolom, budú tam tiež rodiny, všetci.“ Bolo to akési tušenie, ktoré sa potom zhmotnilo práve v Loppiane.² Teraz ich máme vo svete 26 – jednu krajšiu, než druhú, a každá odlišná.

Claudio Cianfaglioni: Ako sme práve počuli od Chiary, citadel je v Hnutí viacero, že sú v rôznych krajinách sveta. Sú to miesta pokoja, laboratória, v ktorých sa dá zakúsiť krása jednoty v rozmanitosti: rozmanitosť generácií, kultúr, náboženstiev...

Všetkých vás srdečne zdravíme z Rocca di Papa. Vitajte na dnešnom kolegame! (potlesk)

Na tomto našom putovaní sa stretne s niektorými komunitami Hnutia v rôznych častiach sveta, so svedectvami o tejto jednote na miestach konfliktov, trápenia...

Svedectvo zjednoteného sveta v týchto dňoch prišlo aj do OSN, prostredníctvom príhovorom Emmaus na Generálnom zhromaždení v Sklenom paláci v New Yorku.

Volám sa Claudio, som Talian, venujem sa literatúre a teológii, pracujem v Centre Igina Giordaniho a v časopise *Nuova Umanità*.

Spolu s nami v sále je skupina zastupujúca 800 volonárov, ktorí majú svoje medzinárodné stretnutie v Castelgandolfe. Vitajte! (potlesk)

Medzi nami je aj menšia skupina z Kórei a Číny. (potlesk)

Prirodzene, že počas tohto priameho prenosu nám môžete ako zvyčajne napísať vaše dojmy, pozdravy, rady, a to cestou sms na číslo 0039 3428730175, alebo emailom na adresu: collegamentoCH@focolare.org, alebo na Facebook, strana: Collegamento CH.

02) PIONIERI CITADELY LOPPIANO

Claudio: Začnime v Loppiane, prvej citadele v Taliansku, neďaleko Florencie, rozprestierajúcej sa na pôde, ktorú zdedil Eletto, vlastným menom Vincenzo Folonari, brat Eli Folonariovej.

Citadela má za sebou 50 rokov dlhú históriu. Vypočujme si niečo o tomto skrze príbeh manželov Piazzovcov, ktorí prispeli k jej budovaniu.

Agnese Balduzzi: V Loppiane žijeme 50 rokov, sme manželia 57 rokov, máme 7 detí, 19 vnúčat a čoskoro 2 pravnúčatá.

¹ Chiara Lubich: dal tema "La spiritualità collettiva (IV tema) - I primi 2 aspetti" :conversazione fatta il 5ottobre 1997, il 5 e il 28 dicembre 1997 – il testo è uguale.

² Chiara Lubich: 28 giugno 2002 - intervista a Luigi Bizzarri per la trasmissione di RAI 3 "Il mio novecento" andata in onda il 13 agosto 2003.

Tino mal stavebnú firmu a zamestnával viacero robotníkov; a keď spoznal Ideál, vo firme sa úplne zmenila atmosféra a bolo tam naozaj krásne.

Tino Piazza: Na jednom stretnutí som sa dopyčul, že v Toskánsku vzniká citadela. Bol rok 1964.

Z TV archívu r. 1965: Kúsok od diaľnice, na očarujúcich kopcoch nad Incisou Valdarno neďaleko Florencie, nastal veľký pracovný ruch. Na území, kde sa vždy pestovali olivy a vinice, sa buduje mesto.

Tino: My sme bývali v Bergame.

Agnese: Naša situácia bola dobrá, mali sme pekný dom, chodila mi na pol dňa pomáhať jedna žena, mali sme sa dobre. Avšak v duši sme silne cítili ... ak je v Božích plánoch toto mesto, ktoré mala Chiara vo svojom srdci, prečo by sme nemali urobiť svoj diel? Dokonca aj jeho spoločník v práci Giommi sa tomu potešili; a tak odišli. *Hudba*

Tino: Keď som sem prišiel, naozaj ma šokovalo, aký zanedbaný bol tento terén, ale to, čo mi spôsobovalo najväčšiu starosť, bol nedostatok vody.

Z TV archívu 1965: Mesto nové nielen budovami, ale nové vďaka novým obyvateľom, ktorých spolužitie je založené na evanjeliovom zákone. *Hudba*

Tino: Vláda medzi nami krásna atmosféra, rovnako aj s prvými fokolarínmi, ktorí tu boli. Bolo to úžasné, pretože to boli absolventi vysokých škôl, ale prispôbili sa všetkým typom práce: s krompáčom, s lopatou, robili cesty, kanalizáciu.

Agnese: Zakaždým, keď sa v sobotu vracal domov, rozprával mi, čo nové vybudovali; a tak som zatúžila: pôjdem sa tam pozrieť aj ja. Prežila som tam nádherné dni, deti boli šťastné. Čakala som ďalšie dieťa. Ale dva dni pred odchodom, čo sa stalo? Dostala som pôrodné bolesti, zavolali sme pôrodnú asistentku z Incisy, prezrela ma a hovorí mi: „Nemôžete ísť do nemocnice, už to nestihnete.“ A tak sa narodila Maria Regina. Keď sme ju krstili, bol tam Fede, ktorý ju položil na oltár Panny Márie, zasvätil ju Márii. Boli sme šťastní. Keď neskôr prišiel jej čas, Mária si ju povolala a Maria Regina vstúpila do fokoláre.

Tino: Pre mňa je oslovujúce, že Regina spolu s Maurom sú zodpovední za citadelu *El Diamante* v Mexiku; čiže prvá obyvateľka, ktorá sa narodila v Loppiane, sa venuje rozvoju ďalšej citadely. Preto aj ich pozdravujeme s veľkou láskou. *Hudba*

Agnese: V 67-om sme si povedali: zopakujme si túto skúsenosť. A tak sme sem prišli na tri mesiace na dovolenku. V tomto dome nebola ani voda, ani svetlo, ale deti boli prešťastné, spokojné... Keď sa blížil čas nášho odchodu povedali sme fokolarinkam, že odchádzame, a oni na to: "Pozrite sa, ale vaše deti sa modlia, aby ste zmenili názor a zostali." *Hudba*

Tino: Áno, bolo krásne žiť tu v prvých dobách, keď prichádzala Chiara: spomínam si, že som nachystal aj podlahové obklady, aby som jej ich ukázal. Zaujímala sa o všetko. Boli to skutočne rodinné chvíle.

Mario Piazza: Chiaru sme nepovažovali za neviem koho... , pretože prichádzala k nám tak často, že bola súčasťou rodiny: niekedy nás učila katechizmus, alebo nám kládla otázky ...

Agnese: Keď sme napríklad bývali v časti Montelfi, prišla za nami aj tam, deti hrali na gitare, Chiara sa s nimi hrala, brávala si ich k sebe na obed k svojmu stolu.

Tino: Dnes, v tomto svojom veku ďakujem Bohu, lebo naozaj, kto opustí otca, manželku, deti a polia dostane stonásobok. Keby som bol zostal v Bergame, neviem, či by naša rodina zostala taká jednotná.

Marco Vannacci: Naše rodiny prežívajú rovnaké ťažkosti ako všetky iné, nedostatok pracovných miest je aj tu, problémy existujú aj tu, rovnako ako inde. My máme len niečo navyše: je to presvedčenie nás rodičov i detí zostať v Loppiane, pokračovať v budovaní Loppiana s touto vierou, s rovnakou vierou ako kedysi. Čiže veriť v lásku.

Samuele Vannacci: Po určitom generačnom odstupe si dnes myslím, že teraz by sme sa my mali snažiť rovnako, byť takíto otvorení. Vyjsť von, pretože svet potrebuje tento ideál, ktorý bol rozhodujúci pre zrod, pre založenie Loppiana.

03) LOPPIANO DNES

Claudio: Spojme sa teraz naživo s Loppianom. Vidím už Milenu Bigoniovú. Ciao Milena, pekné popoludnie...!

Milena Bigoni: Áno, Claudio. Pekné popoludnie z Loppiana v Toskánsku. Ciao! Sme pred svätýňou Panny Márie Theotokos spolu s mnohými obyvateľmi citadely.

Moji rodičia Ester a Giommi Bigoniovci, patria medzi prvé rodiny, ktoré sa presťahovali v 60-tych rokoch do Loppiana. Ale tu žije mnoho ďalších rodín, skutočne pionierov, je tu Giusi, Rina, Ester, Piera, Matteo... a mnoho, mnoho ďalších!

Loppiano má dnes 800 obyvateľov, sú zo 65 krajín; niektorí tu žijú stabilne, iní len kratšie obdobie.

Vedľa mňa je Fatima a José, sú z Panamy, majú tri deti. Mohli by ste sa predstaviť?

Austin Arel: Volám sa Austin, mám 16 rokov a chodím do druhej triedy na vedeckom gymnázium.

Liza Maris: Som Liza Maris, mám 13 anni, a chodím na strednú školu.

Lean Marie: Volám sa Lean Marie, mám 8 rokov, chodím do 3 triedy základnej školy.

Milena: Fatima, povedz nám, čo vás podnietilo opustiť vašu krajinu, zamestnanie a prísť sem?

Fatima: Zatúžili sme opustiť naše pohodlie a prehĺbiť sa v bratstve, v jednote. Na začiatku to bolo skutočne ťažké, ale v srdci sme silno cítili, že musíme vyjsť zo seba a otvoriť sa druhým, druhým rodinám, a tiež sme cítili, že musíme milovať a takto budovať toto bratstvo. A to je skutočná, opravdivá škola života.

Milena: José?

José: Aby sme sa mohli sem presťahovať, chceli sme si požičať, ale dostal som štipendium na špecializáciu v chémii, práve tu v Taliansku, a to nám dovolilo sa tu usadiť, pre nás je to skutočne znak prítomnosti Boha, jeho vôle pre našu rodinu.

Milena: Ďakujeme. Nuž, už sme videli niečo zo začiatkov Loppiana, ale aké je Loppiano dnes? Mauro, ty si sa vrátil do Loppiana po mnohých rokoch, aký dojem na teba urobilo?

Mauro Camozzi: Áno, po 37 rokoch! Vrátil som sa a budem bývať tu v Loppiane. Musím povedať, že Loppiano vyrástlo, hoci korene sú stále tie isté.

Milena: Čomu sa teraz venuješ?

Mauro: Spolu s ďalšími sa venujeme prijatiu návštevníkov, a v uplynulých štyroch mesiacoch sme tu mali moslimské študentky, budhisti, potom Loppiano zaplavilo 1000 mladých z celého Talianska, gen, ktorí tu mali svoj kongres a stovky a stovky návštevníkov, na nie poslednom mieste aj občianske authority a tiež biskup z Fiesole tu často koná rôzne diecézne aktivity.

Milena: Čo podľa teba hľadajú ľudia, keď prídu do Loppiana?

Mauro: Trochu sme to už počuli predtým. Zaiste, tu nájdú pokojné prostredie, živú jednotu a bratstvo, a keď odchádzajú, všetci, hovoria: cítil som sa tu ako doma. Mám dojem, že môžem povedať, že tu našli Máriino mesto.

Milena: Ďakujem, Mauro. V Loppiane sa tiež nachádza priemyselný park, boli sme tam pred dvoma dňami a natočili niekoľko záberov a svedectiev.

04) PRIEMYSELNÝ PARK LIONELLO ES, PRVÁ KOOPERATÍVA LOPPIANO, AKCIA „BATOH“

Milena Bigoni: Nachádzam sa v priemyselnom parku Lionello Bonfanti v Loppiane. Slávnostne bol otvorený v roku 2006 a hostí 24 spoločností. Riaditeľky Ekonomiky spoločenstva a.s. Evi Gullovej sa chcem opýtať: Ako čelíte súčasnej kríze?

Eva Gullová, ES a.s.: Ako všetky iné talianske podniky aj my sa snažíme čeliť kríze hľadaním takých nových riešení, ktoré by boli spoločným a zdieľaným riešením. To je kľúčový prvok, ktorým sa staviame k prekonaniu krízy. Niektoré podniky nás na našu bolesť opustili, iné sa odsťahovali, ale zase prišli a vznikli nové podniky práve na základe spoločenstva medzi podnikateľmi, zo skúsenosti, ktorú považujeme za fundamentálnu a charakterizujúcu život v parku.

Letizia Mirri, Legno Service & Art S.r.l. Náš podnik sa zrodil z jednej veľmi bolestnej situácie, z druhého podniku, ktorý, žiaľ, musel zaniknúť, pretože časom sa v ňom nahromadili problémy, ale hlavne nastala kríza, ktorá dala posledný úder. Koncom roku 2012 sme boli donútení rýchlo zareagovať a povedať dosť! Preto sme sa ocitli ako pred múrom, nemali sme viac nič, nemali sme istotu, to znamenalo mnoho sĺz, beznádej, nevideli sme budúcnosť, žiadna dôstojnosť.

Giovanni Mazzanti: Keď mi Letizia zatelefonovala a povedala mi: „Rozhodli sme sa podnik zatvoriť“, pre mňa to bol zásah priamo do srdca, lebo ich poznám a viem akí sú schopní. Preto som mal túžbu urobiť niečo, aby sa veci napravili, aby sa niečo zmenilo a vzniklo niečo pre nás udržateľné.

Letizia Mirri: Rozhodli sme sa začať s novou činnosťou a podarilo sa nám tehlu za tehlu postaviť podnik, ktorý teraz – po dvoch rokoch – začína dosť dobre fungovať, a to pre nás znamená nový život.

Giovanni Mazzanti: Sme presvedčení, že v krízových chvíľach je dôležité nenechať sa ubiť, ale dať sa dokopy, spojiť sa s niekým, lebo len vo vzťahu s druhým sa zrodia riešenia.

Letizia Mirri: V nedeľu často hovorím manželovi: zajtra je pondelok, aké krásne, že zajtra ideme do práce. Veľmi ma to teší a mám chuť pokračovať.

Eva Gullová: Park je vlastne trvalým laboratóriom každodenného života medzi podnikateľmi, zamestnancami a všetkými obyvateľmi Parku. Je to aj miesto formácie, napríklad je tu Škola občianskej ekonómie, kurzy, školské workshopy pre mládež, a tiež spolupráca s toskánskym regiónom.

Milena Bigoni: Prvá Kooperatíva Loppiano sa zrodila v roku 1973. Už niekoľko rokov je riadenie hospodárstva zverené Farme Loppiano.

Gabriele Guidotti, Cooperativa Loppiano Prima: Konalo sa mimoriadne zhromaždenie, na ktorom sa spoločníkom navrhli úpravy Stanov, aby došlo k rozšíreniu o nové činnosti.

Giuseppe Bacci, Fattoria Loppiano: Ekonomická kríza z roku 2010 priniesla vážne problémy so zamestnanosťou, my sme na ne odpovedali otvorenosťou a zdieľaním zo strany zamestnancov, ktorí si sami dočasne zredukujú príjem – ktorý im bol dosiaľ vždy úplne nahradený. Podnik zase robí inovačné rozhodnutia: prvým bolo nové prehodnotenie klasifikácie našich výrobkov, prijatia, didaktiky, aby sme ukázali, ako sa vyrába. Volá sa to: „Príd a uvidíš“.

Milena Bigoni: Hodnoty ekonomiky spoločenstva – bezplatnosť, vzájomnosť, kultúra dávať – tie môžeme žiť všetci, aj keď nie sme podnikatelia. V tom je tak trochu skrytá skúsenosť „batohu“, miesta zdieľania.

Giacomo Reggioli: „Batoh“ je konkrétna a bezprostredná iniciatíva pre osoby s dočasnými

ťažkosťami, je to priestor, kam človek prinesie to, čo môže darovať; a ten, kto je v núdzi si môže niečo vziať; dať a brať má tu rovnakú hodnotu.

Ana Calabrò: Vytvárajú sa tým veľmi dôležité ľudské vzťahy, životné priateľstvá, je to fantastické, každý raz som z toho celá udivená.

05) 1. MÁJ

Claudio: Ďakujeme Loppianu týmto potleskom a neskôr sa s vami ešte spojíme. Aj tam sa snažia riešiť výzvy aktuálnej ekonomickej krízy.

Ale Loppiano je tiež miesto, kam prichádza mnoho mladých ľudí z rôznych častí sveta. Práve včera, prvého mája, ako každý rok, tisícka talianskej mládeže sa stretla tu, v Loppiane.

Nino (Taliansko): *Základnou témou dňa je outside, teda výst' von. Prečo vyjsť von? Lebo tu je nás vyše tisíc mladých, chceme pozdvihnúť kultúru dialógu, kultúru stretnutia, stretnúť sa s druhými, otvoriť naše dvere druhým.*

Sally (Egypt): *Je tu hudba, je to oslava, ale sú tu aj chvíle na zamyslenie. Videli sme tu video od mladých z Iraku, v Erbile, hovoria tam, ako tam žijú pre mier.*

Prežívajú bolesti, vidia násilie, ale existujú aj znaky nádeje, jednoty a bratstva.

Kareem (Palestína) z pódia: *(...) Teraz sa cítim ako doma, cítim, že som našiel ten poklad, ktorý som hľadal. Môžem povedať, že som celkom iný človek.*

Anna (Taliansko): *Na tomto prvomájovom stretnutí je aj malé expo, je tu 13 stánkov predstavujúcich všetky sociálne prospešné činnosti, ktoré rozvíja mládež z Hnutia a nielen to, je tu aj veľmi živá spoločenská sieť.*

Claudio: Toto je obdobie veľkých akcií staršej i mladšej mládeže v duchu mieru.

To, čo sme práve videli v Loppiane, patrí medzi udalosti *Týždňa za zjednotený svet*, ktorý práve začal v týchto dňoch a má svoj stred v Koimbatore v Indii.

Zajtra zase *Chlapci a dievčatá za jednotu* vyštartujú štafetu za mier - *Run4unity* vo Wellingtone na Novom Zélande a predstavte si, že táto štafeta sa bude postupne bežať v 150 mestách sveta postupne vo všetkých časových pásmach na všetkých kontinentoch, a skončí v Honolulu na Havaji.

06) LIVING PEACE V KÁHIĚ (EGYPT)

Speaker: *Zít'ra začíná v Káhiře v Egyptě Living Pace: "Student's Youth World Peace Forum: Let's Bridge". Zúčastní se ho 1200 studentů, profesorů a členů asociací. Podobné události proběhnou v dalších zemích světa. Iniciativy mají vyjádřit, že je čas pro mír, čas žít v míru a čas učit se mír vytvářet. Tématem iniciativy Living Peace je dialog mezi kulturami, generacemi, náboženstvími. Tento dialog vyjadřují práce studentů, umělecké výtvořy, pracovní semináře, zkušenosti z různých oblastí.*

Iniciativa Living Peace se zrodila před čtyřmi lety na jedné škole v Káhiře a rozšířila se do 136 měst ve 103 zemích. Dnes zahrnuje 70 tisíc lidí: dětí, mládeže a dospělých. Kostka míru se šesti větami, které je třeba žít, se stala programem na podporu míru a bratrství ve školách. Každodenním srazem je „Time Out“ - chvíle zastavení a modlitby nebo myšlenky ve prospěch míru.

07) ZÁKLADNÍ KÁMEN PRO BUDOUCNOST MÍRU V YOGAKARTĚ (INDONÉSIE)

Speaker: *Vyzkoušet si žít podle „kostky míru“. To prožilo v Yogakartě v Indonésii 350 muslimských dětí ze 12 vesnic a padesát učitelů a rodičů a několik křesťanských animátorů. V*

přírodním auditoriu sultánského paláce „pendopo“ probíhaly hry, tance, písně: příklady, jak žít šest vět na kostce. Na závěr dopoledne proběhl 'time out' pro mír. Iniciativa bude pokračovat v různých čtvrtích a vesnicích během roku.

08) BOLIVAR: KRAJINA V PERUÁNSKÝCH ANDÁCH

Claudio: A teraz vystúpme na hrebene peruánských Ánd. V nadmorskej výške 4000 metrov je malá dedina, ktorá sa volá Bolívar, zaiste ste o nej nepočuli. Pozrime sa tam spolu.

Speaker: *Když nám ze Sdružení pro sjednocený svět (AMU) vyprávěli o Bolívaru, všichni jsme si položili stejnou otázku: „Co je to jen napadlo?“*

Myslím si, že to samé by napadlo vás, kdybyste slyšeli vyprávět o národu, který se v průběhu staletí usadil až na vrcholku perských And, daleko od nejbližších měst.

Nyní se na serpentiny díváme z převisu, z dobrodružných mikrobusů, ve kterých si připadáme skoro jako v mixéru... Zdá se nám oprávněné položit si otázku, proč jsme se rozhodli pro toto sebe-odsouzení.

My, kteří cestujeme z Itálie, jsme během letu již třikrát přisedali a cestovali více než 15 hodin, přes bohaté a chaotické město Lima, viděli jsme spoustu krás Peru, než jsme se pustili do těchto 14 hodin dobrodružství a 4000 nadmořské výšky.

Když jsme dorazili na místo, hned jsme si uvědomili, že jsme pro ostatní kuriozitou: nejenom proto, že jsme cizinci, ale proto, že naše bledé tváře, spálené sluncem, si vysloužily označení „gringos“ – běloši, kteří přicestovali zvenku.

Nevypadá to ale jako velký hendikep, jak soudíme ze vztahu obyvatel Bolívaru s Francescem, který tu byl už mnohokrát a zastupoval Sdružení pro sjednocený svět.

On nás seznámil s dalším sloupem Bolívaru, Otcem Emeteriem, který se v průběhu let naučil chápat a vyjadřovat sny a potřeby místních lidí.

Otec Emeterio: *Ptal jsem se rodičů v různých komunitách: „Co kdyby tu byla škola? Byla by v ní možnost stravy, ubytování? Starala by se o vaše děti?“ „Ach, na tenhle zázrak čekáme už léta...!“*

Speaker: *Tak se zrodil projekt postavit novou školu v zemi, která bude uspořádána podle jiného modelu.*

Otec Emeterio: *Prostřednictvím Sdružení pro sjednocený svět jsem se seznámil s Mladými za sjednocený svět a pak s dalšími skupinami, farnostmi a Novými rodinami, které podporují část projektu. Začali jsme s 5 nebo 6 adoptcemi ve škole.*

Profesor: *My, učitelé, pracujeme v duchu rodiny, jak říká P. Emeterio: „skupina Svatého Františka z Assisi.“*

Paní 1: *Tato škola vznikla zvláště pro chudé lidi, aby mohli studovat i ti, kdo bydlí daleko. Je to velké dílo Otce Emeteria.*

Paní 2: *Máme tu i jídelnu. Je to pro mě opravdu velká pomoc.*

Speaker: *Shromáždili jsme jejich touhy a příspěvky, spolu s mnoha dalšími, abychom tyto touhy realizovali. Když teď pozorujeme rozvoj dětí „niños“ den za dnem, vidíme, jak je důležité hledat různé cesty. (musica)*

Podarilo se nám pochopit tajemství Bolívaru? Před odjezdem nám místní říkali, že jsme si je všechny zcela získali..., získali jsme si jejich lásku. Ale po návratu jsme si uvědomili, že obyvatelé Bolívaru si získali nás!

Claudio: *Ďakujeme, Gianpaolo, za tvoj cestovný denník! Kto by chcel vedieť viac o Bolivare, alebo iných projektoch združenia AMU, nájde ich na webovej stránke fokolára.*

Využívame túto príležitosť, aby sme pozdravili skupinu, ktorá nás v priamom prenose sleduje v meste Trujillo, na severe Perù! (potlesk)

Ostaňme ale ešte v Južnej Amerike, vo Venezuele.

09) 4. BIENÁLE UMĚNÍ V MARACAIBO (VENEZUELA)

Speaker: Na Náměstí Republiky v Maracaibu ve Venezuele proběhla čtvrtá bienále umění, kterou organizuje katedra Chiary Lubichové na Univerzitě 'Cecilio Acosta'. Tématem je jedna z Chiařiných nejznámějších stránek: „Co přitahuje moderní svět? Ponořit se do nejhlubší kontemplace a zůstat v zástupu člověk vedle člověka.“ Více než 90 umělců dalo k dispozici svou tvořivost, představivost a výrazovost. To vše je znamením naděje ve složité občanské situaci, která prochází celou zemí.

10) UNIVERZITÝ INŠTITÚT SOPHIA V LOPPIANE

Claudio: Opäť sa ale vráťme do Loppiana. Milena, kde si teraz?

Milena: V Loppiane má svoje sídlo aj *Univerzitný inštitút Sophia*, akademické študijné a prieskumné centrum, činné od roku 2008³. Tohto roku hostilo 116 študentov, doktorandov a hostí. Som tu s niekoľkými študentmi a učiteľmi.

Dnes dopoludnia tu bol *open day*. Pri tejto príležitosti inštitút otvára svoje dvere a návštevníci sa môžu zoznámiť s akademickou a metodologickou formou činnosti inštitútu Sophia. Je to medzinárodný inštitút, v ktorom sa nestretávajú len rôzne kultúry, ale každá kultúra zistí, že môže obohatiť inú. Študujú sa tu rôzne disciplíny. Ale radi by sme tu niekoho poznali. Gosia pochádza z Poľska. Gosia, ty si študovala finančníctvo, povedz nám, v čom vidíš inovačný duch inštitútu?

Gosia: Najzaujímavejšou novinkou inštitútu Sophia je, že každodenný život a štúdium sú nerozlučným spojené. Veci, ktoré študujeme takto prenikajú do každodenného spolužitia. Pre mňa to ten najdôležitejší objav v uplynulých dvoch rokoch, bol objav druhého.

Milena: Ďakujem, Gosia. Ale zoznámme sa ešte s niekým. Je tu Noemi. Ty si sa o Inštitúte Sophia dozvedela na jednej letnej škole v Argentíne. Potom je tu David, David je z Mumbay a tu študuje *Kurz kultúry jednoty*, hrá na basovej gitare v kapele v Loppiane. Ivan, Ivan pochádza z Ukrajiny, študuje 1. ročník Politológie. Ako vyzerá váš deň? Myslím, že je dosť intenzívny.

Ivan: Áno, intenzívny a zaujímavý. Okrem prednášok, štúdia a skúšok, trikrát do týždňa sa stretne všetci zo Sophie na chvíľach hlbokého zdieľania a dialógu. Okrem toho, v týchto mesiacoch, v súvislosti s množením vojen a násilia na celom svete, sa zrodilo laboratórium štúdia príčin vojen a možností mieru z pohľadu rôznych vedeckých disciplín.

Milena: Veľmi pekne ďakujem. A je tu ešte Gloria, ktorá pochádza z Bujumbury v Burundi. Vieme, že tvoja krajina, váš národ prežíva dramatické chvíle. Povedz nám o tom niečo.

Gloria: Áno, využívam to, aby som ich pozdravila. Žijeme a modlíme sa za vás. Práve v Bujumbure som sa zoznámila s Ekonomikou spoločnosti, s týmto spôsobom novej ekonomiky a to ma inšpirovalo prísť sem do Sophia. Keď som sem prišla, pochopila som, že prv, než budem chcieť zmeniť politiku, musím zmeniť seba.

Milena: Ďakujem, Gloria. Skončíme pri Declanovi. Declan vyučuje teológiu a filozofiu.

Declan: Vidím, že po dvoch rokoch študenti odchádzajú s novým pohľadom na človeka, s novou schopnosťou vidieť svet, vedieť si interpretovať aktuálne problémy a navrhovať inovačné riešenia, ktoré svet tak potrebuje.

Milena: Ďakujem. A vraciam líniu štúdiu v Ríme, tebe, Claudio.

Claudio: Ďakujem, Milena. (potlesk)

11) Z MIEST KONFLIKTU A TRÁPENIA

11a KENYA

Claudio: Ako v každej rodine, naše srdce je tam, kde je bolesť najpálčivejšia.

V súčasnosti sa zdá, že nasleduje jedna tragédia po druhej, a to skoro vyráža dych: zemetrasenie v Nepále, stroskotanci v Stredozemnom mori, politická situácia v Burundi, ktorá sa zostruje.

Uprostred toľkej bolesti a ničenia sa ale dajú zachytiť znaky nádeje, ako v prípade dvoch zachránených detí v dvoch odlišných tragédiách: jedno 4-mesačné dieťa, ktoré sa podarilo po 22 hodinách vybrať živé z rozvalín v Kathmandu; druhé dieťa zachránené po prevrátení lode s utečencami, ktorí sa každý deň snažia prejsť Stredozemným morom do Európy. Toto sú ikony nádeje.

Ale zostali sme bez slov z masakry vyše 140 univerzitných študentov v Garisse, v Keni.

Vypočujme si dve svedectvá, bude to profesor John Nyambega a gen Mary Mutungi, ktorá šla pomáhať pri identifikácii a úprave tiel mladých pred ich prevzatím rodinami.

11b) John Nyambega, profesor na katolíckej univerzite vo Východní Africe (anglicky):

Coby univerzitní docent sdílím bolest rodičů a všech. Jakoby část mne samotného zemřela. Všechno se odehrálo tak nečekaně. Nikdo by si nebyl pomyslel, že výchovné instituce se mohou stát takovýmto terčem.

Tato katastrofa shromáždila lidi pocházející z různých oblastí života, z různých náboženství, aby žili spolu s těmi, kteří přišli o své drahé. To přivedlo všechny k novému smyslu pro jednotu a k otázce: co bylo v naší společnosti špatně?

Jako členové Hnutí fokoláre jsme společně vyšli, abychom byli nablízku zasaženým rodinám. Gen šli jak do márnice tak do nemocnice. Volontáři a ostatní shromáždili vše, co materiálně bylo možné, aby to předali zasaženým rodinám, ke kterým jsme se v této tragické chvíli přimkli.

11c) Mary Mutungi (anglicky):

Šli jsme tam, abychom utěšili rodiny, které byly zasaženy teroristickým útokem v Garrisse. Nikdy bych si nebyla pomyslela ani ve snu, že se octnu tam.

Pod vedením skupiny z Červeného jsme byli přivedeni do jedné místnosti, abychom zde identifikovali oběti. Můj Bože, to byl pro mě velmi tvrdý okamžik! Nedokázala jsem si představit, že všechna ta těla přede mnou byly lidské bytosti. Všechny mé myšlenky se ubíraly k Ježíši opuštěnému, který „neměl podoby ani krásy“. Tento zážitek mě hluboce změnil.

Tam, uvnitř, jsem se účastnila obvázání, očištění a i nalíčení, aby posmrtná těla měla alespoň něco z původního vzezření. Tento úkon lásky byl ten nejsprávnější, aby rodiny měly možnost uvidět své drahé naposledy v co možná nejlepším stavu...

V tomto všem jsem velmi vděčná mamince Chiaře, že mě naučila milovat nezměrnou láskou. Děkuji.

Claudio: Mali by sme byť spojení priamo s Keňou, s Citadelou Piero blízko Nairobi, kde sledujú náš priamy prenos. Je tam Lili Mugomboziová, riaditeľka vydavateľstva *New City Africa*. Lili, aká je teraz situácia vo vašej krajine?

Lili Mugombozi: Ciao Claudio. V prvom rade chceme poďakovať celému svetu za vašu blízkosť, za modlitby a mnoho pozdravov, ktoré nám prišli z celého sveta počas tých hrozných chvíľ. Ešte vládne veľký strach, nedôvera, ale národ sa po prvých chvíľach údesu už spamätal, začína naberať odvalu a pokračuje v živote ďalej. Aj napriek rôznym novým hrozbám, neustále veríme, že univerzálne bratstvo je možné – toto môžem povedať v tejto chvíli. Ďakujem a všetkých pozdravujeme!

Claudio: Ďakujeme ti, Lili. *(potlesk)*

Pozdravujeme teba, Lilly a všetkých, čo sú v týchto chvíľach teraz spolu s tebou.

Lili: Pozdravuje vás Citadela Piero.

Claudio: Ciao.

SIRIA

Claudio: Pred pár dňami bol v Ríme Pascal, jeden z fokolarínov, ktorý spolu s ďalšími dvomi býva v Aleppe, v Sýrii. Fokolarínky sú zase v Damasku. Zostali tam aj napriek štyrom dramatickým vojnovým rokom. Oficiálne čísla hovoria o viac než 220.000 mŕtvych, z ktorých aspoň 70.000 je civilné obyvateľstvo a 11.000 sú deti.

Vypočujme sa, čo nám povedal Pascal.

Pascal: *Situácia v Sýrii je rôzna, na každom mieste iná; v určitých zónach vládne pokoj, hoci sa vníma všeobecná situácia. Na iných miestach, ako napríklad v Aleppe, kde je fokoláre, sa situácia rýchlo mení (...) môže sa ti stať, že vyjdeš z domu a nevrátiš sa. (...)*

Spolunažívame tu s nebezpečenstvom, teda sme v neustálej psychickej pohotovosti, celí sme napätí, lebo nevieš, v ktorej chvíli sa ti niečo vážne stane a toto dlhodobé napätie veľmi unavuje. (...) Okrem toho vodu máme raz za týždeň na dve hodiny, elektrinu hodinu denne, v tom lepšom prípade, často nebezpečenstvu bol vystavený aj náš život. (...) Ale život s ostatnými, keď sa s druhými môžeš podeliť o bolesť, potom máš aj odpoveď a správnu motiváciu zostať v tejto krajine. (...)

Niežeby som si prial žiť neustále v bolesti, ale môžem povedať, že aj napriek všetkému sa v Aleppe snažíme spolu s rodinami, mládežou a deťmi, vždy nájsť nejaký dôvod aj na oslavy. Prečo? Aby sme si uvedomili, že už len skutočnosť byť medzi sebou je dôvodom na radosť.

Aktuálne vidíme, koľko ľudí si praje poznať skúsenosť fokoláre, teda spiritualitu. Ak sa staráme o materiálnu pomoc, stále je i bude veľa núdznych, lebo ľudia stratili všetko; poznáme mnoho ľudí, ktorí do písma stratili všetko (...) preto ekonomická pomoc je vždy dôležitá. Ale povedal by som, že najväčšou pomocou je potreba pracovať pre mier, dať mieru hlas, pretože sa už stalo normálne, že v Sýrii je vojna. (...)

Ľudia v Sýrii sú vďační Chiare, lebo sa presvedčili, že láska prekračuje všetky výpočty, je tou najkrajšou, najopravdivejšou vecou; a v tejto láske vidia, že Dielo, fokolaríni a fokolarínky zostali tam s nimi spolu, čo sa pre nich robí, alebo aj oni sami sa podľa toho správajú, cítia, že je to pravda, tá najopravdivejšia vec, ktorá má najväčšiu cenu.

Keď sme videli posledné kolegamento, bolo to pre mnohých krásne, lebo sme videli ako žijú iní, rodiny v Mexiku, alebo v Nigérii, alebo kto sú tí, ktorí moderujú kolegamento... Čiže sú to opravdivé príbehy, príbehy nás a my do toho tiež patríme a naša bolesť patrí do tejto spoločnej bolesti, sme jednou rodinou... A táto rodina nie je uzavretá do seba, ale je otvorená na všetko to, čo sa deje okolo. Myslím, že je to krásna rodina!

Claudio: Vieme, že sa Pascal šťastne vrátil do Aleppa, z čoho majú všetci radosť.

Oni nás ale nesledujú náš priamy prenos z dôvodu chýbajúcej elektriny, ale pred chvíľou nám Pascal napísal na WhatsApp, že prežívajú veľmi ťažké chvíle, a že niektoré rodiny majú pred sebou veľmi tvrdé rozhodnutia: zostať alebo opustiť svoju milovanú krajinu. Píše: „Sú to rozhodnutia silné ako smrť“, ale dodáva „je tu aj radosť“.

Pozdravujeme tiež 65 mladých, ktorí sa po veľmi riskantnej ceste stretli v jednej lokalite v ich krajine. Napísali, že prežívajú dni „plné svetla a radosti“.

Komunity zo Sýrie a Iraku nás zase požiadali, aby sme poďakovali všetkým vám vo svete za ekonomickú i duchovnú pomoc, ktorá im neustále prichádza.

12) EMMAUS V OSN

Claudio: Práve o naliehavej potrebe nových ciest k mieru a zmiereniu, ako návrh proti radikálnosti násila, sa hovorilo 21. a 22. apríla v Organizácii spojených národov, kde bola pozvaná spolu s ďalšími náboženskými osobnosťami, aj Emmaus. Vypočujme si úryvok z jej príhovoru.

Z projevu Emmaus

Emmaus: (...) Vidíme, že dnes není čas na polovičatosť. Jestliže existuje extremismus násilí, na něj se reaguje – ponechme stranou nutnost bránit se a chránit především slabé a pronásledované – stejně radikálně, ale systémově odlišným způsobem, tj. „extremismem dialogu“! Je to dialog, který vyžaduje maximální zapojení, který je riskantní, náročný, burcující, který směřuje k odříznutí kořenů neporozumění, strachu a rozhořčení.

(...) nemělo by se snad OSN zamyslet nad svým povoláním a znovu formulovat své základní poslání? Co jiného dnes znamená být organizací „Spojených národů“, než instituci, která se skutečně snaží o jednotu národů v úctě k jejich bohaté identitě? Samozřejmě je zásadní pracovat pro udržení mezinárodní bezpečnosti, ale bezpečnost, ač nepostradatelná, není nutně totéž co mír.

(...) Je mnoho znamení, aby z vážné mezinárodní situace mohlo konečně vzejít nové povědomí o tom, že je nutné společně usilovat o obecné dobro, bohaté i méně bohaté národy, lépe či hůře vyzbrojené, věřící nebo bez vyznání s odvahou ‚vynalézt mír‘.

(...) Náboženství tedy chtějí být sebou samými, ne zneužívaným nástrojem jiných mocí, i kdyby to bylo pro ty nejšlechetnější cíle, není žádným receptem na vyřešení konfliktů a krizí vymyšleným u stolu, ale duchovním procesem, který se vtěluje a stává se společenstvím, které sdílí a dává smysl radostem a utrpením dnešního člověka a zapojuje všechny prostředky pro dosažení jediné univerzální lidské rodiny.

13) DIALOG S EMMAUS A JESUSOM

Claudio: Drahá Emmaus a Jeesús, pokúsme sa preniknúť do toho, čo sa stalo v OSN a pokúsme sa z toho vyvodiť význam.

Napríklad, Emmaus, čo si cítila pri vstupe do týchto pre medzinárodné vzťahy najvýznamnejších priestorov?

Emmaus: Ak mám byť úprimná, zakúsila som veľkú radosť a keď som vstúpila do zhromaždenia týchto osôb som pochopila, že hlavy štátov či politické osobnosti z rôznych krajín, ktorí patria do OSN, extrémne potrebujú pomoc a konečne nabrali odvalu vysloviť to a žiadať o pomoc zodpovedných za náboženstvá, žiadať o etickú pomoc, žiadať o duchovnú pomoc. Vyslovene nám vraveli: „Potrebujeme vás, potrebujeme vašu múdrosť“ A pred takýmto zvolaním o pomoc som cítila, vychádzajúcim z tohto tak špecifického sídla, že to bolo volanie o pomoc súčasného ľudstva a že my naň musíme nejako odpovedať; cítila som, že tam je naše miesto a že my tam prichádzame s už uskutočnenými vecami, lebo prichádzame s príkladom zjednoteného sveta. A to, čo sme až dosiaľ videli počas kolegmenta len dosvedčuje, že je to pravda.

Claudio: V tvojom príhovore si vyslovila veľmi silné myšlienky. Osobitne jednu uviedli

skoro všetky médiá: extrémizmus dialógu. Čo si myslela týmto termínom?

Emmaus: Keď som vstúpila tam do vnútra, cítila som, že svojím posolstvom chcem priniesť stimul k zmene, k radikálnej zmene mentality, obrátiť naruby paradigmu, na ktorej až dosiaľ všetko stojí, lebo pri najlepšom sa zakladá na paradigme, ktorá vyžduje bezpečnosť, a na dosiahnutie bezpečnosti vyžaduje toleranciu, snaží sa o mierové spolužitie pre vlastné záujmy. Ja som ale cítila, že tam treba vsadiť do hry všetko, a proti fundamentalizmom, ktoré sú vlastne extrémizmami, že proti fundamentalizmom sa môže postaviť len iný extrémizmus, a to extrémizmus toho, kto je schopný sa robiť jedno s druhým až do hĺbky, kto sa do hry vie nasadiť celý, lebo aby budoval dialóg. A toho je schopný len ten, kto miluje, kto miluje, nie ten, kto sa bráni, ale kto sa snaží zvíťaziť nad druhými láskou.

A toto obrátenie pojmov som cítila aj v pojmoch ako: nie spojené národy, ale jednota národov, nie aliancia civilizácií, ale civilizácia aliancie, aby sa všetko obrátilo a aby bolo jasné, že je možné budovať zjednotený svet, že už existujú zárodky zjednoteného sveta a to je možné len ak sa vychádza s láskou, a že tajomstvo úspechu je len v láske. (*potlesk*)

Claudio: Ješús, máš dojem, že táto príležitosť, táto udalosť, akokoľvek bola významná, je len izolovaným faktom, alebo v pozadí vidíš niečo iné?

Ješús: Rozprávali sme sa o tom hneď po tom, lebo ukazuje sa, že nadišla veľmi významná chvíľa aj pre Dielo, ale nielen preň, ale aj pre náboženstvá, pre pôsobenie náboženstiev vo svete, i pre politiku.

Osobne si myslím, že sú tu dva aspekty. Prvým je udalosť ako taká. Došlo k zviditeľneniu charizmy jednoty na tom najvhodnejšom fóre, lebo ak sme presvedčení, že patríme k charizme jednoty a našim Ideálom je *ut omnes*, neexistuje vhodnejšie fórum na ohlasovanie tohto Ideálu, než Organizácia spojených národov. A to z pohľadu zviditeľnenia charizmy, vôbec nie pre nás, ale ako služba súčasnému ľudstvu. A v línii tejto viditeľnosti ide aj o aktuálnosť charizmy, ktorá ukazuje svoju silu v tejto chvíli, a to nám dodáva silu do ďalšej práce.

Poviem ale pravdu, že po týchto slovách, sa mi dnes ťažko hovorí, lebo keď počuješ tieto fakty, hoci povedať môžeme veľa vecí; ale hovorme tak, ako Emmaus stále hovorila: ja tam neprinášam seba, ale stojí za mnou celé Dielo, a to nám dáva silu ďalej takto pracovať.

Za druhú významnú vec považujem samotný príhovor Emmaus, aj to, čo práve teraz povedala, toto obrátenie. Podľa mňa – dívam sa na to takto a hneď som to aj povedal Emmaus i ostatným – mám dojem, že Emmaus vykonala radikalizáciu politického príhovoru, radikalizáciu v tom zmysle, že ho priviedla ku koreňom. Keď Emmaus povedala: nie „spojené národy, ale jednota národov, nie aliancia národov, ale národy aliancie“, postavila do svetla pra-pôvodné politické základy, a sú nimi jednota, civilizácia, lebo práve tie chýbajú súčasnej politike, to je hlavná príčina politickej neúčinnosti a dezorientácii, pretože jej chýbajú základy. Ak sa nepracuje na politických základoch, potom sa politici, takpovediac, nemôžu trafiť do cieľa...

Preto sme presvedčení, že to nemôže zostať ojedinelou skutočnosťou, musíme v tom pracovať spoločne a na všetkých frontoch.

Claudio: Teda týka sa to nás všetkých?

Emmaus: Všetkých.

Claudio: Teda aké kroky považujete v tejto chvíli za potrebné, aby sa pracovalo v tejto perspektíve, budoval mier v tejto perspektíve?

Emmaus: Povedala by som len dve slová. Prvé: nepoľavujme vo viere v toto, lebo je to nesmierne dôležité, aspoň pre nás, byť si istí, že je to možné. Ak by niekto trochu poľavil, nech mu niekto na blízku povie: nie, je to možné, ja v to verím. Aby nepoľavil a veril. Musíme

sa posilniť v tomto presvedčení.

A druhá vec: urobme pre to všetko, a v tom „všetko“ je to, čo každý môže urobiť, aby hovoril o mieri, podporoval mier s každým koho má po boku, vytváral mienku, že je možné dosiahnuť mier. Pozrite: je zrejmé, že väčšina ľudstva si praje mier, väčšina ľudstva chce budovať bratský svet. Ale je to tichá väčšina, a je tu menšina, ktorá hovorí a praje si vojnu, ktorá sa snaží vytvárať protiklad mieru.

A my máme dar, ktorý nám dovolí pustiť sa riadiť túto tichú väčšinu, postaviť sa na čelo tejto masy, ktorá si praje mier a povedať: sme s vami, spoločne všetci chceme mier. A som presvedčená, to dokážeme. *(potlesk)*

Jesús: Aj v Centre sa tým ešte budeme zaoberať, lebo chceli by sme čo najskôr zvolať všetky sily z Diela, ktoré pracujú v politickej sfére, ale aj vo sfére kultúry, vytvoriť kapilárnu akciu, to znamená životodarnú sieť na vytváranie verejnej mienky, osloviť parlamenty, verejnú mienku a skrze masmédiá. Čiže chceme zachytiť túto príležitosť až do hĺbky.

Claudio: Ďakujem.

Emmaus: Vďaka vám. *(potlesk)*

14) ÚRYVOK Z CHIARINHO PRÍHOVORU V OSN

Claudio: A to, o čom hovoríme, nám pripomenú s mimoriadnou aktuálnosťou Chiarine slová spred skoro 20 rokov práve v OSN. Vypočujme si časť jej príhovoru.

Sídlo Organizácie Spojených národov,

New York 28. máj 1997 - Smerom k jednote národov a krajín

Hnutie fokoláre sa usiluje o jednotu medzi jednotlivcami a národmi, medzi skupinami a združeniami, lebo túži po budúcom svete, ktorý by bolo možné nazvať: *Zjednotený svet - tvorca pokoja na zemi.*

Hnutie sa zasadzuje, hlása a buduje mier, nie na takej vysokej úrovni ako OSN. Ale buduje ho zdola, od človeka, medzi ľuďmi navzájom, medzi ľuďmi rôzneho jazyka, rasy, národnosti a vierovyznania. *(Potlesk)*

A čo je ústredným bodom jednoty budujúcej mier?

Láska, láska ozývajúca sa z hĺbky každého ľudského srdca. Je to láska, ktorú nasledovníci Krista nazývajú *agapé*, pretože ona je účasťou lásky prebývajúcej v Bohu. Táto láska je mocná a schopná milovať aj toho, kto ju neopätuje, ba skôr útočí ako nepriateľ, je to láska schopná odpúšťať.

Vyznávači iných náboženstiev nazývajú túto lásku azda blahosklonnosťou, ako to vyjadruje *zlaté pravidlo* zdobiace mnohé svetové náboženstvá a ktoré hovorí: „*Konaj druhým to, čo chceš, aby druhí konali tebe. Nekonaj druhým to, čo nechceš, aby druhí konali tebe.*“

Ľudia bez náboženského presvedčenia prejavujú svoju lásku filantropiou, solidaritou, alebo nenásilím.

Láska, ľudsko-božská láska, ktorá nevyklučuje ani tú jednoducho ľudskú lásku, spájajúca mužov a ženy, deti a starých ľudí, ľudí rôznych sociálnych vrstiev a vytvára z nich jedno srdce.

Jej dôsledky sa odrážajú tak na duchovnej ako aj na materiálnej sfére ľudského života. Vedie k stále opravdivejšiemu rozdeľovaniu dobier a k zachovaniu ovzdušia pokoja. (...)

Avšak vzájomná láska a jednota, prinášajúce radosť tomu kto ich uvádza do praxe, si vyžadujú tiež úsilie, každodenné nasadenie, obeť.

Kresťanovi tu v plnom svetle a dramatickosti vystupuje do popredia jedno slovo, o ktorom svet nechce ani počuť, pretože ho považuje za hlúposť, absurdnosť, za nezmysel.

A tým slovom je kríž.

No na svete nie je možné vykonať nič dobré, nič užitočné, nič plodné bez poznania a prijatia námahy, utrpenia, jedným slovom bez kríža.

Pustiť sa do budovania mieru nie je žiaden žart. Potrebná je odvaha a vedieť trpieť.
(...)

Prirodzene, ak by viacero ľudí dokázalo prijať utrpenie z lásky - veď utrpenie priam volá po láske - ono by sa stalo tou najmocnejšou zbraňou na nadobudnutie najvyššej dôstojnosti, ktorá neznamená len považovať sa za spoločenstvo národov žijúcich jeden vedľa druhého, často však vo vzájomnej nezhode, ale považovať sa za *jeden ľud*, ktorý by sa honosil krásou a rozličnosťou jednotlivých národov a ochraňoval by identitu všetkých. (...)

Okrem iného, zo „spoločného citenia“ protagonistov internacionálneho života, vynára sa nevyhnutná potreba nového pochopenia zmyslu vzájomnosti, vytvárajúcej základy medzinárodných vzťahov, čo je zároveň aj základným znakom našej spirituality a činnosti. Vzájomnosť nás vyzýva k prekonaniu staro-novej logiky „príslušnosti“, aby sa medzi všetkými ľuďmi ustanovili vzťahy, ako si žiada opravdivá láska. Treba však začať ako prví, neklásť podmienky či predpoklady. Dívať sa na druhého, ako na seba a zachovávať rovnaký postoj aj pri iniciatívach zameraných na odzbrojenie, rozvoj a spoluprácu. (...)

Nestačí len odsúdiť vojnu, potrebné je vytvoriť podmienky, aby každý národ vo vzájomnej a nezištnej výmene darov miloval vlasť druhého ako svoju vlastnú.(...)

Jasné, že vojny budú existovať dovtedy, kým nás neprenikne nový duch, lebo na vojnu sa nájdú stále nejaké dôvody. Potrebné je však zmeniť dušu, potrebné je rozšíriť duchovný aspekt!

Dnes sme svedkami mnohých objavov, mnohých noviniek. Napreduje rozvoj masmédií a techniky. To, čo sa ale vo svete nerozvinulo, je duchovný aspekt. Svet potrebuje viacej duchovna, potrebuje viacej lásky! A my mu ju musíme priniesť!

15) ZÁVER

Claudio: Bolo to v roku 1997, jednako ale tieto slová sa ukazujú nanajvýš aktuálne: „*Priniesť viac duchovna, viacej lásky*“. A práve do toho sa chceme pustiť, takto chceme žiť vo svojom prostredí, kdekoľvek sme, najmä na tých najbolestnejších miestach a v situáciách, ktoré sme poznali aj na tomto Kolegamente.

Ale už sme na konci. Ale dovoľte mi urobiť ešte malú reklamu. V týchto dňoch vydavateľstvo *Città Nuova* vydalo knihu *Jednota sa stáva históriou*, ktorou sa môžeme lepšie zoznámiť s osobou Pasquale Foresiho, nášho Chiaretta, ktorý je medzi nami v sále. (*potlesk*)

Ďalšou vydavateľskou novinkou je *Príbeh svetla*, ide o Chiarinu históriu napísanú Iginom Giordanim, Focom, ktorú nájdete postupne publikovanú v časopise „Nuova Umanità“. Iginu Giordani hovorieval, že ide o jeho veľdielo a prial si, aby vyšla len po jeho smrti.

A posledné spojenie s Loppianom, teraz ste v Auditóriu. Je to tak, Milena?

Milena: Áno, Claudio, sme tu všetci. Celá citadela vás pozdravujeme a ďakujeme. Myslím, že za všetkých môžem povedať, že my v to veríme, my si prajeme mier, a urobíme pre to všetko! Ciao! (*potlesk*)

Claudio: Ciao všetkým do Loppiana!

A tento potlesk vyjadruje, že aj my sme za to a chceme žiť pre mier spolu s vami.

Počas tohto kolegamenta prišlo niekoľko posolstiev, ktoré vám prečítame:

„Je nás 40 kňazov z rôznych krajín východnej Afriky, a stretli sme sa v Kigale v Rwande, na našom ročnom ritíre. Je s nami aj miestna komunita. Vyjadрили sme si našu jednotu pri šírení Ideálu do sveta. Máme obrovskú radosť z tohto spojenia s Chiarinou rodinou na celom svete. Ciao.“

A ešte pozdrav z mešity v Marbelle, v Španielsku, od imama Allala Bachara: „*Počúvam všetky tieto krásne správy, nech vás Boh žehná*“. (potlesk)

Z Tenerife nám píše Eva, Maria Chiara a Marigi: „*Ďakujeme za tento široký pohľad na celý svet, že môžeme do hĺbky zdieľať život, ale najmä bolesti každého. Sme si istí, že spoločne ideme k ut omnes. V tomto kolegamente som našiel kľúč, ako sa dívať na hrozné udalosti vo svete z posledných dní.*“

Claudio: Nuž, takže nám neostáva iné, než sa rozlúčiť. Pripomíname, že na webovej stránke kolegamenta nájdete toto kolegamento, môžete si ho pozrieť v 13 jazykoch a jednotlivé správy si stiahnuť a zdieľať na sociálnych sieťach. Ďakujeme aj za dary, ktoré umožňujú realizáciu tohto kolegamenta.

Stretneme sa pri nasledujúcom kolegamente **20. júna o 12. hod. SEČ**. Ďakujeme a ciao!